

Þ. r. ö. s. A. u. r.

Útgáfandi A. M. F. „Vaka“

Fyrsta fölublað og fyrsti árgangur 1938.

Pít. Skjörn.

Guðmasþórtasson.

Margrjet Þessadóttir.

Helgölfur Sveinsson.

Ógisti Ólafsson.

Þegar ég var ungur.

Það er annað að vera ungur en gamall.
Þeirna sinni var ég ungur, þótt að ég sé
ordin gamall nú.

Þegar ég var í minnum bestu árum, þá var
þjór í þarði, og þótti hann fylgast með einu
og hinu, og ekki síður.

Þá þurru ég illa við að láta þarði í höfðinu
í míni hylja þreyjuþragann, sönnuleiðis
skuggbroddana standa langt út úr kjálta-
unum í míni, þóri stundum þórn þyrir að
mig langasti til að fá meyjarsvanga upp
að míni, og þá var um að gera að vera vel
ráttur.

Óstastnar féttu ég míni mig spariföt þyrir
hvers jób, og lagði mikið upp úr að þau þórn
vel, þóri að ekki þarði ég mig um feikni
í sparifötunum mínum.

Þenda notaði ég þau mikið, og margu
glada stund var ég í þeim.

Í mínu ungdæmi var mikið um, dans-
samkomur og tirtu ferðir, og bæði var ég
dansgefirri og tirturáttinn.

Þvo var það einu sinni á annan í jólum
að ég rendi mér til kirtu á brúnum gæðing
sem ég átti.

Þegar messan var búinn ketti ég félaga mínum
að máti, og sagði hann mér frá dans-
samkommu sem ég ætíð var á þriðja í
jólum, í næstu sveit við mig, en þó dæ-
litit langt frá mér.

Ég sá hvortu eftir mér, brúin, spari fótunum mí-
harta hattinum í þessa ferð, því svo fundust
mér dagarnir fyrir stumtíð samkomunnar langt
að líða, því löngunin var svo mikil og til hlakta-
it að komast þella.

Lofti þann þinn langþrúða stund, mér var þann-
inn tími til að búa sig, meðan ég var að því
getta og syngandi og trallandi um báðum,
á milli þess, sem ég stóðaði mig í speglin-
um, og athugaði að hárit og hálsstanið þar
nógu vel.

Þvinnast lagði ég á stað á brúin mínum í
vel góðu skapi, mér fannst ég vera lengi
á leitinni, því á þafinn var svo mikill að
málgastr samkomu þadinn, til að geta ferð
að þessa dansinn.

Þetta leit á löngu þas til ég var kominn á
þinn fyrir-hugada stað.

Þegar þangad var þornit, stóð maður úti, til að
ljóða mig vel þorninn og taka festinn mínum.

Ég sveifladi mér upp þröppunna á þuisinn og
beina leit inn í sal, þas blasti við mér
þarlangi og var hann að þylja einhverja
mullu, svo hátt að undis tótt í þuisinn.

Ég heyrði strags að það var ekki þrestur.

Það fór heldur en ekki að fara um mig af
þella átti að ganga lengi, sem betur fór reynd-
ist það ekki, eftir stund þyrjandi dansinn.

Þá fór heldur að þonna fjör í þatunna á mér,
þú fór ég að virda fyrir mér dansmeijarnar,
mér varð lítið á eina, þinn var í raudum kjól,
ég flikti mér illt ískip að ná í hana, það tókst
vel, við skrifuðum um gólfuð, nokkra dansa, svo
skiladi ég þenni í sitt sæti aftur. Þann þann varð
mér að ljóða þenni nokkruð oft upp, því mér
líkadi vel við hana.

Þvo þann að því að ljóða þenni þaffi, þinn
háti vilanlega þodit.

Þú gengurn á stað ríður í veitingasal, þegar
þangad þann var okkur vísat til sætis.

Þú settustum klid við klid.

Þvo þom nú þaffit. Ég lét þömmuna helki þaffi-
inu í hennar bolli fyrst og minn síðar, en
þegar ég var að láta þá mig þömmuna, þá
vildi mig það skapp til að ég rakti hana í
bollannu þjá dömmunni og mótvaði hann.

Þaffit út um allt bord og stórkemmdri dultinn
og sömuleiðis þjólinu hennar.

Slur rauks þá mig í musta þussi, sem
vatla var undur, og sagðist aldrei þafa van-
ist svoða skundusi.

Σ

Þirkun ferdin.

Það var einu sinni að ég var alveg að framkomin af
andlappi
vatasleysi, svo að ég rakti mig til þirkunnar.

Þeirri var ágætt og folkið skreyndi að ítt öllum áttum.
Presturinn í góðu skapi, því hann sá að fleiri myndu
þíða messu en betkissni í þirkunni.

Ég settist utaslega í þirkuna, til þess að heyra vel ræð-
una. Þöngusinn stúg svo hátt að ég féltu lotu fyrir
annad eyrad. Þá heyrði ég bara með öðru eyranu, og
því sneri ég vitanlega að prestinum.

Slann var stíginn í stólinu, og talaði af miklum
mót um syndina.

Þeir fimmst nú vatla voru við hettum að syndga
þyrst Adam og Þeva gerðu það svoða alveg í byrjun,
og höfðu þau þó allt til alls.

Allis hlustudu með athygli, og engin virtist
rytjadur.

Allt í einu oppnast þirkun þurðin og inn kemur
hundgrú. Allis lita til dýranna. Slann skryður
innest þirkungölfinn og veit ekki að hann hefur
vakið svoða mikla eftirtekt.

Prestur hatkas nú röddina, og talar um fyrir-
getningu, en hinn náði vissi ekki til hundgrúna.
Því meðhjálparinn tók í braktann á þorunni

og dró hann út. Ég óskaði að einhver yfir svo
vegmyndur að gera með hjálparanum sönnu skil,
en fólkið leit til hans með virðingunni fyrir þetta
afreksverki.

Ég ásetti mér ni að hlusta vel það sem eftir
var af rættum, en þá létu flugmenn mig
aldrei í friði, þas rekkust á nefit á mig, og stóru
uppi augun á mig, mig dauðlangaði að fleygja
þeim út.

Ég fór svo þessu næst að litast í þringum mig,
þá ég þá að einn úr söng flötum hafði haldur
sér uppá allarinn og var stírnáfradur. Sumar þor-
monar voru farnar að þurfa sér um augun, en ég
gat með engu móti þarast af þeirri einföldu
ástöðu að ég hafði stínglymt vasaklitnum heima.
Þegar messan var þeim, varð ég mjög þeginn,
ég var svo þreytt að þjá, undir þessari löngu rættu
þegar ég var á leitinni heim þann ég að ég hafði
stínglymt andlega, eins og ég hafði áttad mig.

Þen næst þegar messan varð flé ég til kirkunnar,
og þá lét ég þvortri hundla ni flugus þuffla
mig.

Kirkunardætur.

Þessádu eigi þvi til morguns sem
þú getur gert í dag.

Þá síðustu tímum hefur verið mikið um það
hugad og reft þverrig best megi aukta afköst
einstaklinganna, hvort sem heldur er vit and-
leg eða líkamleg störf.

Nú, af því að stírnáfradur almennings á því að þurfi
að gjörast vísindalega hefur þrostast mikið á þessari
árum og að ni vilja menn nota vísindin í mörg-
um smáatriðum, þá var stírnáfradur nema vor að
orðit vinnu vísindi myndast í málum flestra
munningsþjóða.

Þann vísindi munu þó heilladrjúgust til fram-
búdar, sem munda eigi aðeins að því að aukta and
og afköst einstaklinganna, heldur og einnig
seitarro hans og almenna vellídan.

Þen þó vísindin séu góð, og mikið undir því þomid
að starfrakja sem flest af viti og fyrirbyggju,
þá er að minnum dómni eins mikið undir því
þomid ef maður vill aukta afköst einstakling-
ins, að fresta stírnáfradur verki að örför.

Samall maður sagði einn sinn, að eigi væru fölg-
in meiri ni hollari vinnu vísindi í einni

settringu en þessari. Frestaðu þar aldrei til morgunnar
sem þú getur gert í dag. Og líklega hefur hann
mikið til síns máts, þar þetta að fresta vertuum
sem maður getur framkvæmt, bendir á sammu-
leysi og dugleysi.

Maður hefur tíma til að framkvæma vertið
og maður þarf að framkvæma það. Þess maður
skulur þar í frest til næsta dags.

Ólíklega tekur þetta verti svo tíma frá manni
á morgun, ef þar verður þá stöð frestað á
nýjan leik. Þess þá er vertið orðið manni
til hugsanans og hvíli á manni sem farg.
Farg sem maður gat verið laus við.

Skugga baldur.

L. H. R. i. S. L. U. R.

1. Steyru kunningi, ég þi stöð betur en þú ert
að reykja.
Hvað heldur þú að hann kemari þinn segi,
ef hann kemst að þessu?
Hannarinn mundi stöð segja mitt, þar
að ég á einum kemara er þá.

2. Steyru: Þú þar satt að þú hefur fyrirfarir þú,
hefti ég neitad þú?
Hann: Svort þar er satt. Ég var semsi þúinn
að þá mis verðista yfir alls þessarar skotpor.

3. Steyru: Hvað skyldi vera best að gjöra, ef allt
elladi að verða villaus?
Hann: Að reyna að sjá þinnar hláðilegu
hlidarnas.

4. Fatirinn: Þú vildi ista, að ungi maðurinn
þessi hingat einu sinni að morgni dags í stöðin
þú ad Rona á kvöldin.
Dóttirinn: Hvers vegna istartu eftir þar?
Fatirinn: Þú hann þengir að sjá þig einu

sinni ad morgun, þá hugsa eg kann kann
aldrei affur

5. Þá eg ista þes til luktur, þá hefur unnið
i happdrættinu.

þakka þes fyrir. Eg valdi númerit sjálfur.
Hvernig fórstu ad þvi?

Þad var spuseinsfalt. Þrig dreymdi eina
nóttina fólna sjö og nóttina eftir sömu
fölu. Og svo hugsaði eg: Þjó sinnum sjö eru
þjörudin og þeis og á þad númer varn eg.

6. Gaja þekktu huggebot þjá kanni Guðfirnu
Jonas minn

Ja-á-nei, ekki þæstök þinn min fyrir þad
ad siga mig.

Nei, hvað sagði þinn þá?

Hinn sagði: Ja min er eg alveg grættara laus.

Og þá sagði eg: Eg skal gefa þes eins marga
og þú vilt. Þen þá barði þinn mig.

B.